

Odniesienie się przez Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej do uwag do Ustawy o asystencji osobistej osób z niepełnosprawnościami (nr projektu: UD 168)

Nazwa podmiotu zgłaszającego uwagi:

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
1.	Ustawa	Art. 3	pkt 3 lit.a	<p>Pewne wątpliwości budzi zakres podmiotowy projektu ustawy wyrażony w art. 3 pkt 3 – zgodnie z brzmieniem art. 3 pkt 3 lit. a projektu prawo do asystencji osobistej przysługuje cudzoziemcom będącym obywatelami Unii Europejskiej, Europejskiego Obszaru Gospodarczego albo Konfederacji Szwajcarskiej.</p> <p>Zaproponowane przez projektodawcę brzmienie przepisu sugeruje, że prawo do asystencji osobistej przysługuje wszystkim obywatelom UE, obywatelom EOG oraz obywatelom Konfederacji Szwajcarskiej bez względu na to czy posiadają oni prawo pobytu w Polsce. Jednocześnie zakresem podmiotowym ww. projektu ustawy nie są objęci członkowie rodziny obywateli UE, EOG oraz Konfederacji Szwajcarskiej, będący obywatelami państw trzecich, którzy posiadają w Polsce prawo pobytu lub prawo stałego pobytu. Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 24 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz. Urz. UE L 158 z 30.04.2004, str. 77; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 5, str. 46), z zastrzeżeniem specjalnych przepisów wyraźnie określonych w Traktacie i prawie wtórnym, wszyscy obywatele Unii, zamieszkujący na podstawie dyrektywy na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, są traktowani na równi z obywatelami tego państwa członkowskiego w zakresie ustanowionym w Traktacie. Korzystanie z tego prawa obejmuje członków rodzinnym, którzy nie są obywatelami jednego z Państw Członkowskich i posiadają prawo pobytu lub stałego pobytu.</p> <p>W drodze odstępstwa od ust. 1, przyjmujące państwo członkowskie nie jest zobowiązane do przyznania uprawnienia do pomocy społecznej w ciągu pierwszych trzech miesięcy pobytu lub, w określonym przypadku, dłuższego okresu</p>	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy, zgodnie z propozycją MSWiA.</p>

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				<p>przewidzianego w art. 14 ust. 4 lit. b, ani nie jest zobowiązane – przed nabyciem prawa stałego pobytu – do udzielania pomocy dla pokrycia kosztów utrzymania w czasie studiów, włącznie z kształceniem zawodowym, w postaci stypendiów lub pożyczek studenckich, dla osób nie będących pracownikami najemnymi, osób pracujących na własny rachunek, osób, które zachowują ten status, i członków ich rodziny.</p> <p>Zgodnie z art. 24 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE wszyscy obywatele UE zamieszkujący w przyjmującym państwie członkowskim na podstawie dyrektywy 2004/38/WE są traktowani na równi z obywatelami tego przyjmującego państwa członkowskiego w zakresie ustanowionym w Traktatach. To samo dotyczy członków ich rodzin, którzy nie są obywatelami UE i którzy mają prawo pobytu lub stałego pobytu zgodnie z dyrektywą 2004/38/WE. Zasada niedyskryminacji wyrażona w art. 24 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE ma jednak zastosowanie wyłącznie do tych osób, które zamieszkują w przyjmującym państwie członkowskim zgodnie z warunkami pobytu określonymi w dyrektywie 2004/38/WE, a zatem jest uzależniona od spełnienia tych warunków. Mając na uwadze powyższe ponownej analizy wymaga proponowany przepis art. 3 pkt 3 lit. a w zakresie przyznania prawa do asystencji osobistej wszystkim obywatelom UE, obywatelom EOG oraz obywatelom Konfederacji Szwajcarskiej bez względu na to, czy posiadają oni prawo pobytu w Polsce. W uzasadnieniu do projektu ustawy brak jest odniesienia się do tak szerokiego stosowania przepisów projektowanej ustawy o asystencji osobistej osób z niepełnosprawnościami do ww. kategorii cudzoziemców. Wskazano w nim jedynie, że projektowane rozwiązania prawne skierowane są do cudzoziemców legalnie mieszkających i przebywających na terenie RP, co wydaje się nie oddawać w pełni brzmienia art. 3 pkt 3 lit. a, który odnosi się do wszystkich obywateli UE, obywateli EOG oraz obywateli Konfederacji Szwajcarskiej bez względu na podstawę ich pobytu w Polsce.</p> <p>Ponadto zakresem podmiotowym projektu ustawy o asystencji osobistej powinni zostać również objęci członkowie rodziny obywateli UE, EOG oraz Konfederacji Szwajcarskiej, będący obywatelami państw trzecich, którzy posiadają w Polsce prawo pobytu lub prawo stałego pobytu, zgodnie z zasadą niedyskryminacji wyrażoną w art. 24 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE. Dla porównania można wskazać, iż zgodnie z art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1283, z późn. zm.) prawo do świadczeń z pomocy społecznej, jeżeli umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej, przysługuje mającym miejsce zamieszkania i przebywającym na terytorium Rzeczypospolitej</p>	

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				Polskiej obywatelom państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej oraz członkom ich rodzin w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2024 r. poz. 633, z późn. zm.), posiadającym prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.	
2.	Ustawa	art. 3	pkt 3 lit. c i d	<p>Wątpliwości budzi również brzmienie art. 3 pkt 3 lit. c i d projektu ustawy o asystencji osobistej osób z niepełnosprawnościami, ponieważ nie jest jasne, jaka kategoria obywateli państw trzecich, zgodnie z intencją projektodawcy, miałaby zostać objęta zakresem podmiotowym ustawy. W uzasadnieniu brak jest również wyjaśnień, dlaczego określona kategoria cudzoziemców została objęta zakresem podmiotowym projektu. Ponownie należy wskazać, iż z treści uzasadnienia do projektu ustawy wynika jedynie, iż z asystencji osobistej mogliby skorzystać wszyscy cudzoziemcy, którzy przebywają w Polsce legalnie, powyższe nie znajduje jednak odzwierciedlenia w projektowanych przepisach prawa. Zgodnie z projektowanym art. 3 pkt 3 lit. c i d prawo do asystencji osobistej przysługuje tylko cudzoziemcom korzystającym w Polsce z mobilności krótkoterminowej pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa oraz z mobilności krótkoterminowej naukowca, jak również cudzoziemcom przebywającym na podstawie wizy krajowej w celu prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych.</p> <p>Przepisy regulujące pobyt cudzoziemców będących pracownikami przenoszonymi wewnątrz przedsiębiorstwa stanowią wdrożenie do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (Dz. Urz. UE L 157 z 27.05.2014, str. 1). Zgodnie z art. 18 ust. 2 lit. c oraz ust. 3 ww. dyrektywy, pracownicy przenoszeni wewnątrz przedsiębiorstwa są traktowani na równi z obywatelami państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, w odniesieniu do przepisów prawa krajowego dotyczących działów zabezpieczenia społecznego określonych w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 — chyba że na mocy umów dwustronnych lub prawa krajowego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, zastosowanie ma prawo państwa pochodzenia — zapewniających pracownikowi</p>	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy, jak również w ramach uzasadnienia.</p>

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				<p>przenoszonemu wewnątrz przedsiębiorstwa objęcie prawem w zakresie zabezpieczenia społecznego w jednym z tych państw. W przypadku mobilności wewnątrzunijnej oraz bez uszczerbku dla umów dwustronnych zapewniających objęcie pracownika przenoszonego wewnątrz przedsiębiorstwa prawem krajowym państwa pochodzenia stosuje się odpowiednio rozporządzenie (UE) nr 1231/2010. Bez uszczerbku dla rozporządzenia (UE) nr 1231/2010 państwa członkowskie mogą postanowić, że ust. 2 lit. c w odniesieniu do świadczeń rodzinnych nie ma zastosowania do pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa, którym zezwolono na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego przez okres nieprzekraczający dziewięciu miesięcy. Analogicznie przepisy regulujące pobyt cudzoziemców prowadzących w Polsce badania naukowe lub prace rozwojowe stanowią wdrożenie do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/801 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, szkoleń, udziału w wolontariacie, programach wymiany młodzieży szkolnej lub projektach edukacyjnych oraz podjęcia pracy w charakterze au pair (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 132 z 21.05.2016, str. 21). Zgodnie z art. 22 ust. 1 ww. dyrektywy naukowcy mają prawo do bycia traktowanymi na równi z obywatelami danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 12 ust. 1 i 4 dyrektywy 2011/98/UE.</p> <p>Art. 22 ust. 2 lit. b dyrektywy 2016/801/UE stanowi natomiast, iż państwa członkowskie mogą ograniczyć równe traktowanie w odniesieniu do naukowców na mocy art. 12 ust. 1 lit. e dyrektywy 2011/98/UE, poprzez nieprzyznanie świadczeń rodzinnych naukowcom, którym zezwolono na pobyt na terytorium danego państwa członkowskiego przez okres nieprzekraczający sześciu miesięcy. Z uwagi na brzmienie zacytowanych wyżej przepisów dyrektywy 2014/66/UE oraz dyrektywy 2016/801/UE, a w szczególności z uwagi na fakt, iż prawo do asystencji osobistej nie jest świadczeniem rodzinnym, zasadna wydaje się ponowna analiza zakresu podmiotowego projektowanej ustawy w odniesieniu do pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa oraz naukowców. Konieczne wydaje się również objęcie zakresem podmiotowym projektowanej ustawy o asystencji osobistej osób z niepełnosprawnościami cudzoziemców przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwoleń o charakterze bezterminowym – zezwolenia na pobyt stały oraz zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE. Zgodnie bowiem z art. 11 ust. 1 lit. dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu</p>	

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				<p>obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz. Urz. UE L 16 z 23.01.2004, str. 44, z późn. zm.) rezydent długoterminowy korzysta z równego traktowania z obywatelami danego państwa pod względem zabezpieczenia społecznego, pomocy społecznej i ochrony socjalnej, określonych przez prawo krajowe. Dodatkowo zakresem podmiotowym projektowanej ustawy powinni zostać objęci rezydenci długoterminowi z innych państw członkowskich posiadający w Polsce zezwolenia na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 186 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2024 r. poz. 769, z późn. zm.). Wydaje się również, że zakresem podmiotowym projektowanej ustawy o asystencji osobistej osób z niepełnosprawnościami powinni zostać objęci cudzoziemcy, którzy przebywają w Polsce w związku z uzyskaniem w Rzeczypospolitej Polskiej statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej. Zgodnie z art. 29 dyrektywy Parlamentu Europejskiego I Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 337 z 20.12.2011, str. 9) państwa członkowskie zapewniają, aby beneficjenci ochrony międzynarodowej otrzymali w państwie członkowskim, które im udzieliło takiej ochrony, niezbędną pomoc społeczną, równoważną pomocy zapewnianej obywatelom tego państwa członkowskiego. W drodze odstępstwa od zasady ogólnej określonej w ust. 1, państwa członkowskie mogą ograniczyć pomoc socjalną przyznawaną osobom korzystającym z ochrony uzupełniającej do podstawowych świadczeń, które w takim przypadku są przyznawane na takim samym poziomie i na podstawie takich samych kryteriów kwalifikujących, co własnym obywatelom. Konieczna jest także analiza innych dyrektyw migracyjnych, w zakresie równego traktowania obywateli państw trzecich z obywatelami państwa przyjmującego, w celu ustalenia czy zakresem podmiotowym ww. ustawy nie powinny zostać objęte również inne kategorie cudzoziemców. Zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. e dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim (Dz. Urz. UE L 343 z 23.12.2011, str. 1) pracownicy z państwa trzeciego, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b i c, są traktowani na równi z obywatelami państwa</p>	

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				członkowskiego, na którego terytorium przebywają, w zakresie działów zabezpieczenia społecznego określonych w rozporządzeniu (WE) nr 883/2004. Art. 12 ust. 2 lit. b ww. dyrektywy stanowi, iż państwa członkowskie mogą ograniczyć zasadę równego traktowania przez ograniczenie praw przyznanych pracownikom z państw trzecich na mocy ust. 1 lit. e, jednak bez ograniczania tych praw w stosunku do pracowników z państw trzecich, którzy są zatrudnieni albo którzy byli zatrudnieni przynajmniej przez okres sześciu miesięcy i są teraz zarejestrowani jako bezrobotni. Natomiast zgodnie z art. 16 ust. 1 lit. e dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1883 z dnia 20 października 2021 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu zatrudnienia w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji oraz uchylenia dyrektywy Rady 2009/50/WE (Dz. Urz. UE L 382 z 28.10.2021, str. 1) posiadacze niebieskiej karty UE traktowani są na równi z obywatelami państwa członkowskiego, które wydało niebieską kartę UE, w zakresie działów zabezpieczenia społecznego, o których mowa w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004.	
3.	Ustawa	Art. 3	pkt 3 lit. e	Konieczna wydaje się również zmiana art. 3 pkt 3 lit. e projektowanej ustawy o asystencji osobistej osób z niepełnosprawnościami w celu uwzględnienia przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej członków rodziny obywateli Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, o których mowa w art. 10 ust. 1 lit. e lub f Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz. Urz. UE L 29 z 31.01.2020, str. 7, z późn. zm.). Przepis art. 23 ust. 1 ww. umowy stanowi: zgodnie z art. 24 dyrektywy 2004/38/WE, z zastrzeżeniem postanowień szczególnych zawartych w niniejszym tytule i tytułach I i IV niniejszej części, wszyscy obywatele Unii lub obywatele Zjednoczonego Królestwa zamieszkujący na podstawie niniejszej Umowy na terytorium państwa przyjmującego są traktowani na równi z obywatelami tego państwa w zakresie objętym niniejszą częścią. Korzystanie z tego prawa obejmuje członków rodziny obywateli Unii lub obywateli Zjednoczonego Królestwa, posiadających prawo pobytu lub prawo stałego pobytu.	Uwaga uwzględniona. Wskazana kwestia została uzupełniona oraz doprecyzowana w treści ustawy, jak również w ramach uzasadnienia.
4.	Ustawa	36	ust. 1 pkt 3	Ponadto odnośnie do art. 36 ust. 1 pkt 3 projektu ustawy, który wskazuje, że kandydat na asystenta osobistego składa wnioski o wpis do rejestru zawierającego	Uwaga uwzględniona.

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				<p>m.in. „numer PESEL albo, jeżeli nie nadano tego numeru, serię i numer dowodu osobistego lub numer paszportu” wskazać należy, że przepis ten wymaga ponownej analizy. Należy zauważyć, że dowód osobisty, którego posiadanie jest obowiązkiem pełnoletniego obywatela polskiego, zawiera numer PESEL. Również paszport obywatela polskiego, który skorzystał z prawa posiadania paszportu, zawiera numer PESEL (wyjątkiem jest paszport tymczasowy, wydany w przypadkach, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 4 ustawy o dokumentach paszportowych). Co do zasady więc obywatele polscy posiadający dowód osobisty albo paszport posiadają również nadany numer PESEL.</p> <p>W związku z powyższym w przypadku obywateli polskich, którzy mieliby realizować zadania asystenta osobistego wystarczającym wydaje się wskazanie w art. 36 ust. 1 pkt 3 projektu numeru PESEL. Natomiast jeżeli realizację zadań asystenta osobistego miałyby wykonywać inne osoby (cudzoziemcy), i jednocześnie nie posiadające numeru PESEL, należałoby rozważyć wskazanie, tak jak w przypadku redakcji art. 7 ust. 4 pkt 6 projektu, numeru i serii dokumentu potwierdzającego tożsamość (a właściwie serii i numeru dokumentu potwierdzającego tożsamość - zmiana kolejności). W zależności od intencji projektodawcy przepis mógłby zatem brzmieć: „3) numer PESEL, a w przypadku, gdy nie nadano numeru PESEL – serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość”.</p>	Wskazane poprawki zostały naniesione w ramach projektu ustawy.
5.	uzasadnienie			<p>Zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 6 projektowanej ustawy, asystencja obejmuje wsparcie m.in. w obszarze aktywności zawodowej, niemniej jednak jej przepisy nie określają zakresu asystencji w miejscu pracy osoby z niepełnosprawnością. Z uzasadnienia, z części III pt. Podstawowe elementy projektowanej Ustawy, wynika, że: Asystencja osobista to usługa wsparcia osoby z niepełnosprawnością w realizowaniu przez nią czynności, których nie może wykonać sama. Może to być ubieranie się, jedzenie, mycie, robienie zakupów, wyjście z domu, wykonywanie pracy zawodowej, utrzymywanie relacji ze znajomymi, podawanie leków. Cytowana wyżej część uzasadnienia jest jednak nie do końca jasna i nie wyjaśnia, jak dokładnie należałoby rozumieć funkcjonowanie asystenta w środowisku pracy osoby z niepełnosprawnością, co w kontekście braku odpowiednich przepisów ustawowych uniemożliwia zrozumienie intencji projektodawcy w tym obszarze. Wydaje się ponadto, że w kontekście projektu ustawy, należałoby przeprowadzić przegląd regulacji prawnych związanych m.in. z procedurą naborową do korpusu służby cywilnej, w przypadku której osoby z niepełnosprawnością, które wraz z</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona.</p> <p>Uzupełniono oraz doprecyzowano w treści ustawy kwestie związane z dostępem do materiałów niejawnych (w ramach klauzuli poufności).</p> <p>W odniesieniu jakie obowiązki będzie miał pracodawca w stosunku do asystenta użytkownika – powinien to uregulować pracodawca w umowie z pracownikiem, który korzysta z pomocy asystenta osobistego w miejscu pracy.</p> <p>W zakresie pozostałych przepisów – zastosowanie mają przepisy ogólne, już obowiązujące, w tym w zakresie</p>

Lp.	Dokument	Artykuł	Ustęp/ pkt/ lit/ tiret/ str.	Proponowana treść / Uzasadnienie dla zmiany	Stanowisko Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
				osobami pełnosprawnymi ubiegały się o stanowiska urzędnicze, przeszły pomyślnie nabór i zostały zakwalifikowane do grona 5 najlepszych kandydatów, mają pierwszeństwo w uzyskaniu zatrudnienia w urzędzie, w którym ubiegają się o pracę, a wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych w tym urzędzie, w miesiącu poprzedzającym datę upublicznienia ogłoszenia o naborze jest niższy niż 6%. Poglębionej analizy wymaga także ustalenie zakresu asystencji w miejscu pracy w kontekście przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, a także odnośnie odpowiedniego przygotowania stanowiska pracy, które uwzględnia obecność osoby asystującej. W odniesieniu zaś do kwestii kadrowych, należy zauważyć, że nie zostały uregulowane zagadnienia dotyczące statusu osoby asystującej w miejscu zatrudnienia osoby z niepełnosprawnością. Na szczególną uwagę zasługuje tu brak regulacji dotyczących dostępów asystentów do obiektu, w którym taka osoba z niepełnosprawnością pracuje, dostępów do danych osobowych i systemów, z których miałby korzystać pracownik z niepełnosprawnością, a które wymagają szczególnych uprawnień, czy upoważnień, a do których, jak się wydaje, taka osoba pełniąca funkcje asystenta dostępu mieć nie powinna.	tzw. osoby przybranej, określonej w Ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o języku migowym i innych środkach komunikowania się.
6.	OSR		pkt 6	Odnosząc się do formularza Oceny Skutków Regulacji proponuję w pkt 6 OSR wiersz Źródła finansowania uzupełnić, wskazując z których części budżetowych będą finansowane zadania wynikające z projektowanej ustawy oraz przedstawić ogólne oszacowanie kwot wydatków dla poszczególnych części w kolejnych latach obowiązywania ustawy.	Uwaga uwzględniona. Omówienie źródeł finansowania zostało uzupełnione w ramach OSR.